

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 60/2025
20.05.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милић Милић адвокат из ..., против туженог Завод за денталну медицину Крагујевац, чији је пуномоћник Душко Пачариз адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1347/24 од 23.08.2024. године, у седници одржаној 20.05.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1347/24 од 23.08.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1347/24 од 23.08.2024. године одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 20/24 од 03.04.2024. године којом је одбијен тужбени захтев тужиље да се утврди према туженом да је тужила даном подношења тужбе 05.01.2024. године сходно одредбама Закључка владе Републике Србије 05 бр. 112-8455/2023 од 14.09.2023. године са туженим засновала радни однос на неодређено време и да се обавезе тужени да то призна, да се обавезе тужени да у року од 8 дана почев са наредним даном од дана пријема отправка пресуде позове тужилу на рад и предузме све законом предвиђене радње потребне за заснивање радног односа са њом на неодређено време као и да у случају непоступања туженог у складу са ставом један и два ове пресуде иста тужилу представља основ за остваривање својих права из радног односа и по основу накнаде зараде почев са наредним даном засновања радног односа па све док се ово право посебним актом туженог или међусобно уговореним актом не измени и обавезана тужила да туженом накнади трошкове поступка у износу од 83.250,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права као последице погрешно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 10/23) Врховни суд је оценио да ревизија тужиле није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 396. став 1. ЗПП јер је другостепени суд оцењујући жалбене наводе у свему поступио у складу са овлашћењима из члана 396. ЗПП да за случај правилне оцене навода странака у првостепеној одлуци детаљно не образлаже све жалбене наводе.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је завршила Факултет медицинских наука у ... – ... и по занимању је Са туженим је 26.02.2020. године закључила уговор о раду на одређено време од једне године у својству приправника а за обављање послова ... утврђеним Правилником о организацији и систематизацији радних места код туженог који радни однос ће започети 02.03.2020. године. Тужиле је решењем туженог од 12.07.2021. године отказан уговор о раду од 26.02.2020. године због истека рока на који је заснован и утврђено је да је радни однос престао 18.07.2021. године. Анексом бр. 1 уговора о раду од 18.03.2020. године продужен је радни однос заснован уговором о раду од 26.02.2020. године до истека рока коришћења права које по закону остварују труднице односно запослене на породилском одсуству и одсуству са рада ради неге детета и потребне неге детета, који рок је истекао закључно са 20.07.2021. године када је и донето решење о престанку радног односа. Тужила је потом 24.09.2021. године са туженим закључила уговор о раду на одређено време на рок од 3 месеца ради обављања послова ... што је по стручном образовању. Радни однос по овом уговору почео је 01.10.2021. године и престао је 31.12.2021. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања и оценом да Закључак Владе Републике Србије 05 бр. 112-8455/23 од 14.09.2023. године није обавезујући за здравствене установе и да стога не може представљати основ за остваривање права из радног односа као и да тужила не испуњава услове из наведеног закључка нижестепени судови су одбили тужбени захтев као неоснован.

Становиште нижестепених судова као правилно прихвата и Врховни суд због чега се неосновано ревизијом тужиле побија правилност примене материјалног права.

Наиме, поступак заснивања радног односа у здравственим установама прописан је одредбама чланова 5. – 9. Посебног колективног уговора за здравствене установе чији је оснивач Република Србија, аутономна покрајина или јединица локалне самоуправе („Службени гласник РС“ бр. 96/19 ... 135/22) који је донет на основу члана 246. став 1. и 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 ... 95/18) и који као начин заснивања радног односа, између осталих, прописује и спровођење конкурса (члан 7. став 1. тачка 3). Како у конкретном случају нису испуњени услови из цитираних прописа, а Закључак Владе Републике Србије нема обавезујуће дејство то су

правилно нижестепени судови закључили да захтев тужиље да се утврди да је засновала радни однос код туженог даном подношења тужбе без правног основа па су га као таквог и одбили.

Правилна је и одлука о трошковима поступка јер је донета правилном применом одредби члана 153. и 154. ЗПП обзиром на успех туженог у спору.

Са свега изнетог на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**